

Sevim Ak

Resimleyen: Behiç Ak

KARŞI PENCERE

29
-basım

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Sevim Ak

KARŞI PENCERE

Resimleyen: Behiç Ak

Yayın Koordinatörü: İpek Şoran
Düzeltili: Nurten Sönmezcan
İç Tasarım: Gözde Bitir Tufan
Tasarım Uygulama: Filiz Arslan

1. Basım: 2003

29. Basım: 2000 adet, Nisan 2024

ISBN 978-975-07-0283-9

© Can Sanat Yayınları A.Ş., 2003

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni
olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ş.
Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sarıyer, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: BPC Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Sertifika No: 48745; Adres: Cevizlik Mah. Hüsreviye Sok.
Erşen İş Hanı No:15 Kat:3-38 Bakırköy, İstanbul

Bu kitabın sahibi:

.....

Sevim Ak

Samsun'da doğan Sevim Ak, 1976'da Yıldız Teknik Üniversitesi Kimya Mühendisliği'nden mezun oldu. Biyokimya uzmanlık eğitiminin ardından yirmi beş yıl Heybeliada Sanatoryumu'nda ve özel kliniklerde çalıştı. 'Oyun oynamaya' benzettiği yazma tutkusu öğrencilik yıllarına uzanan Sevim Ak'ın ilk öyküsü 1985'te, Cumhuriyet gazetesinin pazar ekinde yayımlandı. İlk çocuk kitabı *Uçurtmam Bulut Şimdi* (1987), yayımlandığı yıl Akademi Kitabevi Çocuk Edebiyatı Öykü Ödülü'nü kazandı. *Düşlere Sobe* adlı çocuk oyunu İstanbul Şehir Tiyatroları'nda, *Horoz Adam* ve *Korsan* adlı kitabından aynı adla uyarlanan oyun da Ankara Devlet Tiyatroları'nda sahnelendi. *Horoz Adam* ve *Korsan*, aynı zamanda Uluslararası Çocuk ve Gençlik Kitapları Kurulu'nun (IBBY) "Engelli Çocuk ve Gençlere Dair Göze Çarpan Kitaplar" kataloğuna seçildi. 2000-2007 arasında, İLKYAR Vakfı'nın Gezici Projeleri kapsamında, ODTÜ'nün desteğiyle 160 yatılı bölge okulu ve 30 köy okulunda gerçekleştirdiği öykü okuma ve yazma etkinliklerindeki anı ve izlenimlerini, *Güneşin Çocukları* adlı kitapta topladı. Bu etkinliklerin sonuçları Fransa'da *Lignes D'Ecrites*'ün çeşitli sayılarında da yayımlandı. Çocuklar için otuzdan fazla kitap kaleme aldı. Bazı kitapları Almanca, Arapça, Korece ve Felemenkçe'ye çevrildi. *Kırk Şemsiye* adlı resimli öykü kitabı, Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği (ÇGYD) tarafından 2006 yılının En İyi Resimli Kitabı seçildi. 2009'da Astrid Lindgren Anma Ödülü, 2012'deyse Hans Christian Andersen Ödülü gibi çocuk edebiyatının Nobel'i kabul edilen, iki prestijli ödüle aday gösterildi. Televizyon çocuk programları için senaryolar, *Leylak Kardeş* adlı animasyon dizisi için öyküler yazdı. Edebiyatta 35. yılını kutladığı 2023'te, Troya Folklor Araştırmaları Derneği'nin düzenlediği Troya Kültür Sanat Ödülleri kapsamında Oğuz Tansel Çocuk Edebiyatı Ödülü'nün sahibi oldu. Çocukların sorunları üzerine düşünürken kendini hep yeni bir kitabın içinde bulan Sevim Ak, İstanbul'da yaşıyor. Şehrin özellikle çok sevdiği sokaklarında ve adalarında, kedilerin ve martıların eşliğinde bambaşka hayatları ve hayalleri öyküleştiriyor.

Yazarın yayınevimizden çıkan diğer kitapları:

AZ BUÇUK TEO
BABAMIN GÖZLERİ KEDİ GÖZLERİ
ÇİLEKLİ DONDURMA
DALGALAR DEDİKODUYU SEVER
DOMATES SAÇLI KIZ
DÖRTGÖZ
ESKİLER ALIRIM
GAZETE FISILTILARI
GEMİCİ DEDEM
GÖKTE BİRİ VAR
GÖZLERİNDE GÜNEŞ VAR
HORUZ ADAM VE KORSAN
KIRIK ŞEMSİYE
KUŞLU KÖY
KÜÇÜK SIRLAR
LODOS YOLCULARI
MAHALLE SİNEMASI
MELO
PEMBE KUŞA NE OLDU
PENGUENLER FLÜT ÇALAMAZ
PUF, PUFPUF, CUF, CUFCUF VE CİNO
PULDAN TAŞTAN LAHANADAN
SAÇLARINDA SORU İŞARETLERİ
SAKIZ KIZIN GÜNLERİ
SEN, BEN, ELMA AĞACI
SICAK ÇİKOLATALI YOLCULUKLAR
SİRK KIZI
ŞARKINI DENİZLERE SÖYLE
TOTO VE ŞEMSİYESİ
TOTO'NUN SINIFI
UÇURTAMAM BULUT ŞİMDİ
VANİLYA KOKULU MEKTUPLAR

Bir Duvar Ressamı

“Bir simit versene.”

Tablasının en üstündeki simitlerden birini uzattı.

“Aaa! Ellerin ne kirliymiş! Yok, yok... Vazgeçtim, kalsın.”

“Peki, sen kendin seç öyleyse. Aslında ellerim göründüğü gibi kirli değil, boyalı. Boyalar yıkamakla hemencecik çıkmadığından pis sanıp huylanana öyle çok ki!”

“Eee, huylanırız tabii. Bir simitçinin elleri, üstü başı tertemiz olmalı.”

“Ama ellerimin temiz olması çok zor!”

“Neden?”

“Çünkü bir işim de duvar ressamlığı. Vapur iskelesinin tam karşısındaki duvarı görmüşsündür.”

“Yoo...”

“Sahi, görmedin mi? Oysa o duvarı ben resimlemiştim.”

“İyi ama, o kadar boyayı nereden buluyorsun? Bir duvarı baştan başa boyamaya kimbilir ne çok boya gider!”

“Onun için çalışıyorum ya. Yoksa ben de senin gibi öğrenciyim. Babamın verdiği harçlık istediğim boyaları, tebeşirleri almaya yetmediği için simitçilik yapıyorum.”

“Ben hiç güzel resim yapamam. Resim ödevlerimi bile bazen annem boyar. İçim sıkılır, sonunu bir türlü getiremem.”

“Hayret! Amma sıkıntılıymışsın!”

“Öyle deme! Resim dersinde sıkılırım bir tek. Ama denizden... Denizden hiç mi hiç bıkmam. Bir gemiye atlayıp denizlerde yıllarca dolaşabilirim.”

“Bu çok güzel işte! Ben de kazandığım paraların bir kısmını biriktiriyorum. Günün birinde ne alacağını duysan şaşırıp kalırsın.”

“Hiç de şaşmam! Boya takımları ile bir de palet alırsın.”

“Bilemedin. Kocaman bir yelkenli! Ama sahici değil. Sahicisinin epey para ettiğini biliyorum.”

“Ne çok gevezelik ettik! Tablanda daha bir sürü simit var. Akşama kadar ya hepsini satamazsan...”

“Merak etme, satarım. Aaa! Bak, öyle dedin de aklıma geldi?”

“Ne?”

“Hiç... Bir anı.”

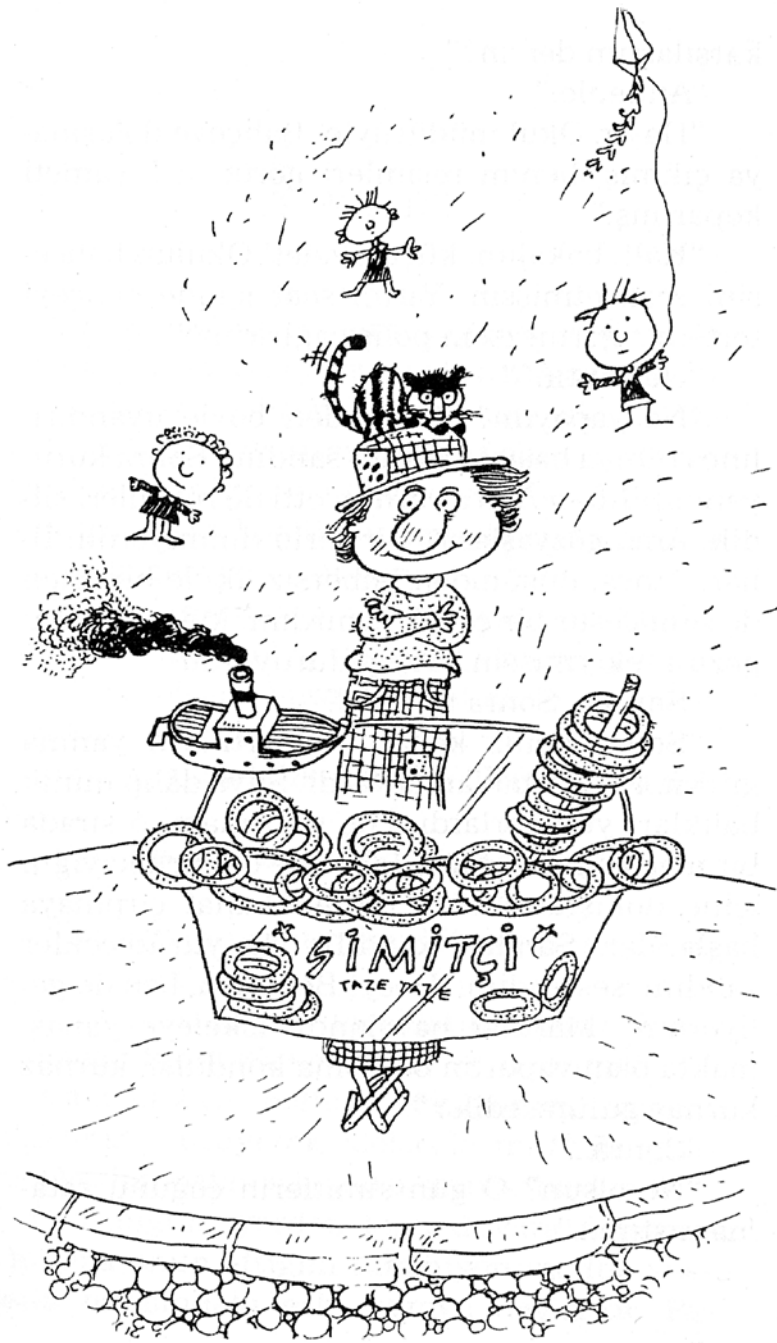
“Dur bir dakika! Şu duvara çıkıp oturayım. Hah, tamam! Seni dinliyorum.”

“Yaa... Biraz uzun ama...”

“Olsun...”

“Peki. Bir gün gene okulun bahçesinde öğrencilerin dağılmasını bekliyordum. Tebeşirle, kömür parçalarıyla bir resim yapmaya koyuldum. Okulun bahçesini yüzlerce çocukla doldurdum. Bahçe duvarına ip atlayan, birdirbir oynayan öğrenciler çizdim. Bir de uçurtma yaptım. Okula uçurtma getirmek yasak, biliyorum ama ben de zaten ipinin ucunu Engin’in eline verdim. Nasılsa her türlü haşarılık onun başının altından çıkar diye. Bahçenin zeminini görüyorsun, beton. Bir tek çiçek bile yok. Okul bahçesi çiçeksiz olur mu? Hemen dört bir yanı menekşelerle, papatyalarla süsleyiverdim. Öğretmenleri çardak altındaki masaya oturttum, ellerine de birer bardak çay tutuşturdum. Bahçenin ortasına yaşlı bir çınar yerleştirdim. Benimle ikide bir alay eden, tablami devirmeye kalkan Fırtına Ali’yi unuttur muyum? Kemal Öğretmen kulağını çekerken yaptım resmini. Birkaç damla gözyaşı kondurdum yanaklarına. Kapının girişine kıpkırmızı elmalarla yüklü bir elma ağacı oturttum. Kırmızıyı kiremit tozuyla yapmıştım. ‘Sokak satıcılarından alışveriş etmeyin, sümükleri akar hepsinin,’ diyen

Bilgiç Oktay'ı görecektin. Bir elinde koca bir bardak turşu suyu, ötekinde simit vardı. Gözlüğü yere düşmüş, kırılmıştı. İpek'i çok çirkin çizdim. Simit parasının üstünü verirken, 'Al bakalım güzel kız,' demiştim de, 'Aptal!' deyip sırtını dönmüştü bana. Çizerken öyle yorulmuşum ki, çınara yaslanıp kendimden geçmişim. Birden çocukların saçlarının renkli olduğunu fark ettim. Benim renkli boyalarım yoktu ki! Aaa! Bir de baktım, hareket ediyorlar. Emel lahmacunundan bir ısırık aldı, Oktay turşu suyunu bir dikişte içiverdi. Uçurtma, Engin'in elinden kaçtı, bulutlara karıştı. Çocuklar elma ağacına saldırmaya başladılar. Lale, Nesrin, Ülker üçlüsü benden bir sürü simit aldılar. Ne olmuştu bu kızlara? O güne kadar tek simit satmayı başaramamıştım onlara. Ömer yerden bir menekşe koparıp İpek'e koştı. İpek'in o çirkin suratını görünce öyle şaşırıldı ki, az kalsın bayılacaktı. Nasıl da mutluydum! Herkesi istediğim gibi oynatıyordum. Bahçe kapısının önüne çıkıp gelen gidene olanca gücümle haykırmaya başladım: 'Heey, millet! Şu bahçenin güzelliğine bakın! Bu rengârenk çocukları ben çizdim, onlara yaşam verdim!' Ortalık ana-baba gününe dönmüştü. Yapıtım olağanüstüydü çünkü. Beni omuzlarına aldılar. Kalabalık, 'Bravo!' 'Harika!' 'Büyük Sanatçı!' sesleriyle uğulduyordu. Omuzlarda geziyordum. Mutluluktan sarhoş gibiydim. Sonunda beni devlet dairesine benzeyen sarı bir binaya getirdiler, yaşlı bir

beyin huzuruna çıkardılar. Aman Tanrım! Bu beyi televizyondan tanıyordum. Devlet Başkanımızdı. Beni öptü, yakama altından bir madalya taktı. 'Sen bizim en küçük sanatçımızsın. Seninle gurur duyuyoruz. Kentimizin bütün sokaklarını resimler misin?' Ne yanıt vereceğimi şaşırılmıştım. Beni büyük bir depoya götürdüler. Depo ağzına kadar boya kutularıyla doluydu. 'Bunların hepsi senin. Dilediğin gibi kullan,' dediler. Birden annemle babamın yanımda olmalarını, bu büyük sevinci benimle paylaşmalarını istedim. Tam o sırada bir el kazağımı çekiştirmeye başladı. 'İşte geldiler,' deyip dönünce kiminle karşılaştım dersin?"

"Annenle."

"Hayır. Okul müdürüyle. Bahçeye dolaşmaya çıkmış, benim resimleri görünce kıyameti koparmış."

"Kalk bakalım, küçük velet! Okulun bahçesini rezil etmişsin. Yarım saat içinde bahçeyi tertemiz görmezsem polis çağırırım!"

"Ne yaptın?"

"Ne yapayım? Düşümden böyle uyandırılınca dünya başıma yıkıldı sandım. Sonra kuruyemişçi İlhan Amca yardım etti de resimleri sildik. Ama göz yaşlarım bir türlü dinmiyordu. İlhan Amca, düşümden habersiz, ikide bir, 'Ben de seni cesur bir çocuk sanırdım. Meğerse sulu gözün tekiymişsin,' deyip duruyordu."

“Sonra... Sonra ne oldu?”

“Sonra deniz kenarına martıların yanına gittim. Karabataklar da vardı. Suya dalıp minik balıkları yutuyorlardı. Hiç unutmam, o sırada bir martı sürüsü geldi. İskelede demirli kayığın içine doluştular. Hep birden kanat çırpmaya başladılar. Sandalı kanatlarıyla yürütecekler sandım, seslendim: ‘Heey! Bekleyin, ben de geliyorum!’ Martılar havalandı, iskeleye yanaşmakta olan vapurun bacasına kondular, kurnaz kurnaz gülümsediler.”

“Sonra...”

“Ne olsun? O gün simitlerin çoğunu satamamıştım...”

Trenler

Bugün ıpslak bir gün. Yağmur sabahın erken saatlerinden beri durmaksızın yağıyor; evleri, arabaları, bahçemizi ve yolları yıkıyor. Beni de yıkasın istiyorum, ama annem izin vermiyor. Ben de evde top oynuyorum. Bugünkü arkadaşım duvar. Lastik topumu duvara fırlatıyorum, o da geri yolluyor bana.

Annem mutfakta yemek yapıyor. Gürültümden rahatsız olup ikide bir yanıma geliyor.

“Yavaş olsana biraz! Alt kattakiler neredeyse yukarı çıkacak!”

“Ne yapayım? Sıkıldım işte! Yağmur da dinmiyor.”

“Yapacak başka işin yok mu? Bir kitap aç, oku!”

“Dersimi yeni bitirdim, kitap okumak istemiyor canım.”

“O zaman git, oyuncaklarınla oyna! Evde top oynadığını ilk kez sende görüyorum.”

Topu bırakıp koltuğa çöküyorum. Annem terliklerini sürüyerek alelacele mutfağa gidiyor. Ortalığı patates kokusu sarıyor birden.

Oturduğum yerden topu duvara fırlatıyorum ama onun attığını tutamıyorum. Top sehpanın ortasındaki eski vazoyu deviriyor. Paramparça oluyor vazo.

Şangırtıyı duyan annem koca bir ekmek bıçağı ile salonda alıyor soluğu.

“Aferin! Beğendin mi yaptığını? Ne kırdın bakalım?”

“Şeey, şu eski vazoyu...”

“Nee? Dalga mı geçiyorsun? Eski vazo dediğin annemin hediyesiydi.”

“Olsun. Boyaları dökülmüştü zaten. Babama söylerim, yenisini alır.”

“Bu vazo annemin hediyesiydi diyorum, anlıyor musun? Benim için çok değerliydi, bir yığın da anısı vardı. Çocukluğumda yemek yediğimiz masanın üstünde dururdu. Evlendiğimde annem bana vermişti. Sana bırak şu topu dememiş miydim? Geçip odana otursaydın ya!”

Annemin gözleri ıslanıyor. Yere oturuyor, vazunun kırılan parçalarını birleştirmeye çalışıyor. Boynuna sarılıp küçük bir öpücük bırakıyorum yanağına.

“Çok özür dilerim. Böyle olacağını bilemezdim. Nedir anı, anne? Çok değerli bir şey mi?”

“Elbette... Bak, düşün. Küçükken anneannenin

bizde geçirdiği hafta sonlarını hatırla. Dizine otururdun, sana hiç usanmadan masallar anlatırdı. Hepsi artık değerli birer anı bizim için.”

‘Dağ Keçisi’ masalını anlatırdı anneannem en çok. Her defasında masalın ufak bir bölümünü değiştirir,

‘Bu bambaşka bir masal,’ derdi. ‘Bildiğin ‘Dağ Keçisi’ masalı değil.’

Anneannem İzmit’te otururdu. Bazı hafta sonları bizi görmeye trenle gelirdi. Ne zaman bir tren sesi duysam anneannemi hatırlarım. Küçük yuvarlak gözlüklerini, lavanta kokusunu...

Anneannemi getiren tren anılarla mı yüklüdür yoksa?

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

YAŞ

8

9

10

+

Sevim Ak

Resimleyen: Behiç Ak

KARŞI PENCERE

Takılın Meltem'in Peşine,
Uzanın Renkli Serüvenlere!

Başka bir Sevim Ak kitabı "Uçurtmam Bulut Şimdi"den de tanıyacağınız Meltem adlı o şirin kızın serüvenleri devam ediyor. Meltem bu kitapta bir fille dostluk kuruyor, mahalle gazetesİ çıkaran yaman bir gazeteci oluyor, papatya falları bakıyor, kendine bir mektup arkadaşı buluyor, bir sirk yıldızıyla tanışıyor... Kimi zaman hüzünlendiriyor, kimi zaman güldürüyor. Meltem'in renkli serüvenleri bitmek bilmiyor. Bu tatlı kızda, kendinizden çok şey bulacaksınız...

ISBN 978-975-07-0283-9

9 789750 702839